

Prolog

Hoteldirektøren:

Kære publikummer... mænd som kvinder... vi byder dem hermed velkommen på hotellets vegne... kære publikummer, hoteller har deres egne stemmer... herinde boede Mrs. Louise Crawford Hill, på værelse nr. 904. Hill som var én af flere permanente gæster, som boede her mellem 1937 og 1986. vi får os ofte nogen fine samtaler, når hun ringer til vores receptionen... måske støder vi ind i hende, eller Sam Bellman, han gik på pension i 1967... men han er stadig arbejdsom her i 2017. vi kunne blive ved i timevis med disse hirostirer, kære publikum: prøv og lyt... kan I høre alle deres skridt? måske er det Floyra Stanley der spiller på sit klaver...men kl. er ikke 4 er den? dette bliver en uforglemmelig og fantastisk aften... vi håber de sidder godt til rette på deres respektive pladser og at deres værelser er, som de ønsker og havde forstillet dem... skulle der være komplikationer under denne rejse beder vi dem om at henvende dem til os... så vil vi følge jer til udgangen mod højre, hvor der muligheder for frisk luft og andre behov... men husk for gud og ikke mindst satans skyld, at dette ikke er andet en lidt teatertorden og en sjat kunstig blod... det er først når de vender ansigtet bort, at vi har dem fanget... gennem denne rejse koncentrere vi os om 4 andre skæbner, end dem vi allerede har nævnt, præsten, skuespilleren, politikerens og forretningskvinden, der alle repræsenterer en samfundsdiagnose... nogen har allerede en scene, mens andre langsomt vil få foræret en... hvis vi lytter kan vi faktisk allerede høre en af dem pusle deromme...

(Hoteldirektøren sætter hånden bag øret og går hen til gardinet, han tager det lidt til side og kigger ind)

ja, se bare der, det er præsten (han kigger ud på publikum). for resten
en sidste ting mit gode publikum... husk at ingen af dem ved det endnu,
men porten er begyndt at åbne...

(Han vender sig om trækker begge gardiner til siden. Bagved ligger en
mand på knæ i et hotelværelse... han er iført boksershorts.

Hoteldirektøren smiler og nikker anerkende til publikum, han springer
ubemærket over præsten og går ind bag scenen, hvor han står og iagttager
manden)

Skuespilleren:

jeg har haft den samme drøm de sidste to måneder... jeg står på en scene... men det er ikke hvilkensom helst... jeg genkender hurtigt den røde farve... det er hotellet her. foyen... det er mit navn på plakaten... her er fyldt med mennesker... pressen, alle anmelderne, de betydningsfulde... de drikker champagne af høje glas... hoteldirektøren præsenterer mig som aftens højepunkt... jeg kigger ud gennem en sprække i gardinerne, og får øje på min far... han sidder på foreste række... jeg går ud på scenen og han kan slet ikke se det er mig... fordi jeg er vokset så meget, fordi jeg er blevet så god til at være en anden... og han kan ikke genkende min stemme... og bagefter er der ingen der kommentere mine låre... alle siger bare, at det er årets, nej, verdens største præstation, nogensinde... og der er ingen der kan genkende mig... ikke engang mig selv for jeg har heller aldrig selv set den udgave... en skuespiller, der spiller sig selv, alle siger at det her er mit comeback... og bagefter kommer hoteldirektøren hen og visker mig i øret.

(Hoteldirektøren kommer hen og stiller sig ved siden af skuespilleren, mens hun har lukkede øjne og drømmer... han visker.)

Hoteldirektøren:

gå ned og tag din scene tilbage... frue...

Politikeren:

lad undertegnede lægge kortene på bordet for hoteldirektøren... og tale højt så denne forstår! hvor er havudsigten? hva? forstår du det kan få store konsekvenser for undertegnenes helbred... komplikationer... lungerne kan ikke tåle støv... at være for langt væk fra havet... det kan resultere i en dundrende hovedpine, kvalme, dehydreret og synet inddelt i firkanter... hvad tror pressen vil skrive hvis undertegnede fik et slagtilfælde? måske virker det ubetydeligt... nærmest harmløst for dig... men min assistent bad specifikt om et værelse... jeg kommer fra et land, hvor der aldrig er langt til havet... nej, nej, vent lige lidt! forstår undertegnede ret... et foster består eksempelvis... det består af ca. 90% vand, en nyfødt af ca. 70% vand og et voksent menneske af ca. 60% vand... på den anden side er nogle også mere væskefyldte end andre... slanke, muskuløse mennesker, som undertegnede, indeholder f.eks... mere vand end folk der lider af fedme... og koster mine skattepenge... de slanke, muskuløse menneske har derimod muskler der typisk indeholder meget vand og ganske lidt fedtvæv... og naturligvis ligner mennesket fisk... bare se på dem selv, man ville nok betegne dem som en suge-malle og undertegnede som en hvidhaj... der driver igennem understrømmene og skaber rører i markedet... men forstår mig ret!... kommer den for langt op på land, så kan den ikke bide sig fast!... så bliver den overvægtig! indtørret!... det vil hoteldirektøren vil ikke have hængende over hovedet?! eller skal den klappe sammen om struben på jer?! skal den knække nakken på hoteldirektøren? så, okay, rolig, prima, korrekt... nu skaffer du... ja, lige netop dig et nyt værelse... og så taler vi ikke mere om det her...